

Sygn. akt XVII AmC 4364/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Witkowska

Protokolant: Dorota Obrycka

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa H. C.

przeciwko „ Szkole (...) w G.” Sp. z o.o. w G.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez „ Szkołę (...) w G.” Sp. z o.o. w G. w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

1. „Słuchacz zobowiązuje się do: (...) „pokrycia wszelkich kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z rezygnacją S. ze studiów albo wykreśleniem go z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie”.
2. „W celu zabezpieczenia wszystkich należności na rzecz (...) wynikających z niniejszej umowy S. zobowiązany jest złożyć w (...) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową do kwoty wymienionej w Par. 5, ust.1”.
3. „Niniejsza umowa obowiązuje od dnia jej zawarcia do dnia końcowego rozliczenia wszystkich wzajemnych zobowiązań stron”.
4. „W każdym przypadku jednostronnego odstąpienia od umowy Słuchacz reguluje należność na rzecz (...), obliczoną jako 1/30 kwoty wymienionej w Par. 5, pomnożoną przez liczbę miesięcy trwania umowy.”

II. Zasądza od „ Szkoły (...) w G.” Sp. z o.o. w G. na rzecz H. C. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

III. Poleca pobranie Kasie Sądu Okręgowego w Warszawie od „ Szkoły (...) w G.” Sp. z o.o. w G. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa.

IV. Zarządza publikację pkt I prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt „ Szkoły (...) w G.” Sp. z o.o. w G..

Sygn. akt XVII AmC 4364/12

UZASADNIENIE

Powód – H. C., w dniu 24 maja 2012 roku wniósł pozew, w którym domagał się uznania za niedozwolone postanowień stosowanych przez pozwanego – „ Szkołę (...) w G.” Sp. z o.o. z siedzibą w G. o treści:

1. „Słuchacz zobowiązuje się do: (...) „pokrycia wszelkich kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z rezygnacją S. ze studiów albo wykreśleniem go z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie”.

2. „W celu zabezpieczenia wszystkich należności na rzecz (...), wynikających z niniejszej umowy S. zobowiązany jest złożyć w (...) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową do kwoty wymienionej w Par. 5, ust. 1.”

3. „Niniejsza umowa obowiązuje od dnia jej zawarcia do dnia końcowego rozliczenia wszystkich wzajemnych zobowiązań stron”.

4. „W każdym przypadku jednostronnego odstąpienia od umowy Słuchacz reguluje należność na rzecz (...), obliczoną jako 1/30 kwoty wymienionej w Par. 5, pomnożoną przez liczbę miesięcy trwania umowy.”

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

Powód wskazał, że pozwany nadal stosuje wzorzec, z którego korzystał zawierając z powodem umowę 21 sierpnia 2006r. nr 578/06, która nie była negocjowana, wpisano do niej tylko jego dane.

Powód stwierdził, że wzorzec ten w Par. 4 zawiera abuzywne postanowienie, gdyż rezygnacja ucznia z nauki jest de facto jego odstąpieniem od umowy zawartej ze szkołą (Par. 5 ust. 4 w zw. z Par. 4 pkt 4 i Par.10), a zatem zastosowanie powinien znaleźć art. 395 § 2 kc. Zauważył, że uzasadnione jest pobranie przez szkołę wynagrodzenia za zajęcia, w których uczestniczył uczeń. Natomiast obowiązek zapłaty przez ucznia ryczałtowo określonej kwoty (jako kary umownej czy odstępnego – Par. 4 pkt 4 i Par. 10) obciąża w rozważanym przypadku wyłącznie konsumenta, co powoduje niesymetryczny rozkład praw i obowiązków stron umowy. Nadto według powoda kwota kary nie pozostaje w związku z zakresem spełnionego przez szkołę świadczenia i może zostać uznana za nadmiernie wygórowaną. Powód podniósł, że przyjmuje się w zakresie rozliczenia stron na wypadek rozwiązania umowy w trakcie jej realizacji, że koszty poniesione przez przedsiębiorcę w związku ze świadczeniem usług wykorzystanych przez konsumenta powinny być udokumentowane i rozliczone indywidualnie, a konsument powinien otrzymać zwrot części wpłaconej ceny proporcjonalnej do niewykorzystanej części świadczenia. Wskazał, że przyjęcie konstrukcji pobierania opłat za świadczenia w części lub w całości przez szkołę niewykonane umożliwia przedsiębiorcy przerzucenie na konsumenta ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ wysokość żądanych przez szkołę kwot jest niewspółmierna do poniesionych kosztów i nie jest weryfikowana w każdym z konkretnych przypadków, a jednocześnie nie przewiduje się analogicznego rozwiązania na korzyść konsumenta.

Z kolei zdaniem powoda zapis Par. 8 ust. 1 o obowiązywaniu umowy do czasu jej rozliczenia mimo rezygnacji słuchacza z nauki stanowi w istocie swoistą pułapkę dla konsumenta polegającą na wystąpieniu elementu zaskoczenia i powstania stanu nieświadomości kontynuowania umowy, która w przekonaniu konsumenta powinna wygasnąć. Powód wyraził pogląd, iż jest to sfigowanie konsensusu przedłużenia czasu trwania umowy nawet poprzez bierną postawę konsumenta, podczas gdy w istocie rezygnacja ucznia z nauki jest faktycznie jego odstąpieniem od umowy.

Powód zauważył także, że w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone wpisana została pod nr 1755 klauzula o treści identycznej jak w Par. 6 wzorca umowy. Ponadto jako klauzule wpisane do rejestru, tożsame z zakwestionowanymi podał klauzule o numerach 1631, 1344, 1284, 1279, 1276, 1263, 1261, 1250, 1195, 1193, 960, 906, 835, 813, 810, 800, 633.

Powód załączył do pozwu wzór umowy oraz systemu wnoszenia chesnego oraz własną umowę nr (...) zawartą z pozwanym razem z systemem wnoszenia chesnego fakturowania i rozliczenia końcowego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że rzeczywiście 21 sierpnia 2006r. H.

C. zawarł ze Szkołą (...) w G. umowę w przedmiocie kształcenia, strony umówiły się na warunki zgodnie z załączoną do pozwu umową nr (...). Pozwany przyznał, że w umowie tej znajdują się przytoczone klauzule, jak podał nie są to jednak klauzule abuzywne. Odnośnie pierwszej klauzuli pozwany wywiódł, iż stanowi ona o konsekwencjach odstąpienia słuchacza od umowy. Powołał się na art. 746 § 1 kc, konkludując, że na powyższej zasadzie opiera się § 4 pkt 4 przedmiotowej umowy, albowiem skoro klauzula reguluje sytuację rezygnacji bez ważnego powodu oraz wykreślenia słuchacza z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie, Szkole (...) należy się z tego tytułu pokrycie wszelkich kosztów przez nią poniesionych.

Co do drugiej klauzuli pozwany zauważył, że stanowi zapis regulujący typowy instrument zabezpieczający wykonanie zobowiązania. Wskazał, że strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Wywiódł, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury umowa jest czynnością prawną wymagającą zgodnych oświadczeń woli stron, a oświadczenie woli jest przejawem tej woli wyrażającym zamiar strony wywołania określonych skutków prawnych obejmowanych świadomością składającego oświadczenie. Podniósł, iż nie można zatem poprzez przepisy interpretacyjne (art. 56 i 65 kc) próbować omijać wyraźnie wyrażoną wolę wtedy, gdy treść zawartej umowy staje się dla jednej ze stron niekorzystna, a pomiędzy stronami jest spór o wykonanie tej umowy.

W przypadku trzeciej klauzuli pozwany zwrócił uwagę, że okres trwania umowy stanowi typowy jej element, który strony mogą w sposób swobodny kształtować na zasadzie art. 353¹ kc.

Jeśli chodzi o ostatnią klauzulę pozwany stwierdził, że powinna ona być rozumiana jako odstąpienie od umowy bez ważnego powodu, wskazując jednocześnie, że Szkoła (...) w G. taką właśnie wykładnię stosuje.

Pozwany zaznaczył także, że powód nie miał legitymacji do wytoczenia powództwa, wobec tego, że prawomocny wyrok w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do właściwego rejestru.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „ Szkoła (...) w G.” Sp. z o.o. z siedzibą w G. w zakresie świadczenia usług edukacyjnych.

Bezspornym jest także, że pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym – UMOWA nr .../ ... (k.5-8), który zawiera zakwestionowane przez powoda postanowienia o następującej treści:

1. „Słuchacz zobowiązuje się do: (...) „pokrycia wszelkich kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z rezygnacją Słuchacza ze studiów albo wykreśleniem go z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie”.

2. „W celu zabezpieczenia wszystkich należności na rzecz (...), wynikających z niniejszej umowy Słuchacz zobowiązany jest złożyć w (...) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową do kwoty wymienionej w Par. 5, ust. 1.”

3. „Niniejsza umowa obowiązuje od dnia jej zawarcia do dnia końcowego rozliczenia wszystkich wzajemnych zobowiązań stron”.

4. „W każdym przypadku jednostronnego odstąpienia od umowy Słuchacz reguluje należność na rzecz (...), obliczoną jako 1/30 kwoty wymienionej w Par. 5, pomnożoną przez liczbę miesięcy trwania umowy.”

W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował, iż we wzorcu zawarte były powołane w pozwie postanowienia. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienia.

Wobec nie zakwestionowania wiarygodności dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanych postanowień z treścią postanowień zawartych we wzorcu należało uznać za udowodnione, iż był on stosowany przez pozwanego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, że fakt wpisania tożsamyh klauzul, jak zakwestionowane w pozwie, do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa UOKiK, na skutek prawomocnego orzeczenia Sądu zapadłego wobec innych stron niż występujące w niniejszej sprawie nie wyklucza możliwości wystąpienia przez powoda przeciwko pozwanemu z niniejszym powództwem. W tym miejscu należy bowiem przytoczyć trafny pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 07 października 2008r. sygn. III CZP 80/08, iż „rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art. 365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz ochrony interesów konsumentów - przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.”. Objęcie rozszerzoną prawomocnością wyroku jest bowiem słuszne tylko wobec osób, które mogłyby wnieść powództwo przeciw temu samemu przedsiębiorcy o uznanie tego samego postanowienia wzorca za niedozwolone, a więc konsumentów lub reprezentujących ich organizacji, co jest zgodne z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003r. sygn. III CZP 95/03 powoływanej przez pozwanego oraz treścią wskazanej wyżej przez Sąd uchwały Sądu Najwyższego o sygn. III CZP 80/08. Wobec powyższego nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa, tym bardziej błędne jest twierdzenie powoda odnośnie braku legitymacji powoda do wytoczenia powództwa z uwagi na treść art. 479⁴³ kpc.

Przechodząc do meritum przede wszystkim należy podkreślić, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ – 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść, a zatem należało uznać, że nie było ono z nimi uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także głównych świadczeń stron umowy.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pojęcie „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) zdefiniowała judykatura - w wyroku SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, (opublik. IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86) wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, zaś „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że kwestionowana przez powoda klauzula, zawarta w Regulaminie, o treści **„Słuchacz zobowiązuje się do: (...) „pokrycia wszelkich kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z rezygnacją S. ze studiów albo wykreśleniem go z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie”**. stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Analizując przedmiotową klauzulę należy mieć na uwadze, iż w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności: wyłączają obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania (art. 385³ pkt 12 kc); przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiedają, rozwiązują lub odstępują od umowy (art. 385³ pkt 13 kc). Powyższe oznacza, że konsumentowi należy się zwrot uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części. Należy jednak zauważyć, iż w myśl art. 395 § 2 kc w razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za nie zawartą. To, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Za świadczone usługi oraz za korzystanie z rzeczy należy się drugiej stronie odpowiednie wynagrodzenie. Tym samym stwierdzić trzeba, że słuchacz jest zobowiązany do pokrycia kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z realizacją umowy. Wątpliwości budzi jednak zobowiązanie słuchacza do pokrycia przez niego wszelkich kosztów poniesionych przez Szkołę (...) w związku z rezygnacją S. ze studiów albo wykreśleniem go z listy uczniów, z przyczyn leżących po jego stronie. Przedmiotowe uregulowanie nakłada bowiem w istocie na słuchacza obowiązek zwrotu wszelkich kosztów wskazanych przez przedsiębiorcę, abstrahując od ich zasadności.

W tym miejscu zwrócenia uwagi wymaga, iż zgodnie z Par. 9 ust. 2 Umowy słuchaczowi przysługuje prawo odstąpienia od niniejszej umowy m.in. w sytuacji wystąpienia przypadku losowego uzasadniającego rezygnację z dalszej nauki. Z kolei w myśl zakwestionowanego przez powoda P.. 10 o treści **„W każdym przypadku jednostronnego odstąpienia od umowy Słuchacz reguluje należność na rzecz (...), obliczoną jako 1/30 kwoty wymienionej w Par. 5, pomnożoną przez liczbę miesięcy trwania umowy.”** Co prawda stosownie do przepisu art. 396 kc jeżeli zostało zastrzeżone, że jednej lub obu stronom wolno od umowy odstąpić za zapłatą

oznaczonej sumy (odstępne), oświadczenie o odstąpieniu jest skuteczne tylko wtedy, gdy zostało złożone jednocześnie z zapłatą odstepnego, jednakże w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności: nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstepnego (art. 385⁽³⁾ pkt 17 kc). Tymczasem zakwestionowane postanowienie zawarte w Par. 10 takie wygórowane odstępne zakłada. W skrajnych przypadkach, rezygnacji słuchacza ze studiów zwłaszcza pod koniec trwania umowy, słuchacz byłby zobowiązany do zapłaty odstepnego niewiele niższego od kwoty czesnego za cały okres nauki.

Sąd zważył, iż powyższa klauzula jest abuzywna również z tego względu, iż zgodnie z jej literalnym brzmieniem nakłada na słuchacza obowiązek zapłaty odstepnego w każdym przypadku jednostronnego odstąpienia od umowy, tak więc również m.in. w przypadku odstąpienia przez przedsiębiorcę od umowy na podstawie Par. 9 ust. 1 w razie braku możliwości kontynuowania procesu dydaktycznego z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy oraz w przypadku odstąpienia przez słuchacza od umowy na podstawie Par. 9 ust. 2 w razie naruszenia przez przedsiębiorcę istotnych postanowień przedmiotowej Umowy, co jest niedopuszczalne, albowiem następuje z winy przedsiębiorcy.

Wobec powyższego wątpliwości budzi także konieczność złożenia przez słuchacza weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową de facto do wysokości łącznej kwoty czesnego za cały okres nauki na mocy postanowienia o treści **„W celu zabezpieczenia wszystkich należności na rzecz (...), wynikających z niniejszej umowy Słuchacz zobowiązany jest złożyć w (...) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową do kwoty wymienionej w Par. 5, ust. 1.”**. Klauzula ta umożliwia pozwanemu wypełnienie weksla do kwoty wymienionej w Par. 5 ust. 1 i dowolnej interpretacji jakie należności słuchacz winien uiścić na rzecz Szkoły (...) sp. z o.o., co w sytuacji zakwestionowania pozostałych postanowień wzorca odnoszących się do nałożenia na słuchacza obowiązków uregulowania zobowiązań jednostronnie określonych przez Spółkę prowadzi do zaburzenia równowagi kontraktowej na niekorzyść konsumenta, rażąco naruszając jego interes.

Jeśli chodzi natomiast o postanowienie o treści **„Niniejsza umowa obowiązuje od dnia jej zawarcia do dnia końcowego rozliczenia wszystkich wzajemnych zobowiązań stron”**, Sąd zgodził się z powodem, iż powoduje sztuczne kontynuowanie umowy nawet przykładowo w razie odstąpienia od umowy przez jej stronę, w sytuacji nie dokonania końcowych rozliczeń stron, czyli nie uiszczenia stosownych należności wynikających z Umowy, także w sytuacji ich sporności. Przy czym generalnie w przypadku wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za niezawartą (art. 395 § 2 zd. 1 kc). Takie postanowienie wzorca umownego w ocenie Sądu odbiega od przyjętych standardów postępowania.

Zakwestionowane zapisy bez wątpienia zatem, w ocenie Sądu, kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał ich stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu nim pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz. 594) i art. 98 § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

Publikację pkt I prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Maria Witkowska